

Psáno na rozkaz

Rozkazy, rozkazy, rozkazy.
V kilometru... stáhněte sběrače...,
jedťte pomalu..., pískejte...
Projedu kilometrem
a zůstává jen potišťený papír.
Při čekání mne napadají verše.
Kam si je zapsat?
Rozkazy, rozkazy, rozkazy...
Už nepotřebné kusy papíru,
zezadu bílé jako padlý sníh.
A verš je zapsán.
Domů odnáším rozkaz,
abych doplnil noční pramínky
kapající ze studny myšlenek.
A tak dál píši verše na rozkaz.
A tak dál píši.
Nikoli z rozkazu.
Jen z nutkavé vůle.
Z vnitřní potřeby.
Jen píši.
Píši, píši, píši, ...
Na rozkaz.

Romantika

Znáte tu romantiku z obrázků železnic.
Mašinky, vlaky, hradla ve spleti kolejnic.
Určitě znáte písně o toulkách po trati,
o sazích, o šmíru, o páře. O všem, co se už nevrátí.

Bývá v nich dřina i lásky žár ke strojům z chladného kovu.
Podobně básník zazpívá o hřebci z dobrého chovu.
Stejně tak verše psáti smí o hvězdách, o práci, kolejích,
o hutích, o pražcích, o uhlí nebo o zklamanech nadějích.

Jak může člověk milovat železo, saze a prach?
Jde z toho na vás panika? Nemusíte mít strach.
Chlap totiž umí milovat se vší vášní a žárem
i holky samé mlíko a krev. A nemusí mít harém.

Chlap v první řadě miluje krásu ohně a duše,
blesky a hromy, hvězdný jas, koně, co kolem kluše.
Chlap cítí duši u ženy jako i v silném stroji.
Chlap žije pro krásu, pro sílu. A to mu za to stojí.

Noční rej

Šedý štěrkový klín,
na něm dva pásy kolejí.
To vše se na chvíli rozsvítí,
pak zase do tmy mizí.

Světelných návěstí stín.
Čestná stráž stožárů s trolejí.
Ten pohled je mi milejší
než filmy v televizi.

V nočním reji mne hlídají
nad hlavou hvězdy.
Reflektor září po kraji.

Spoléhám na pásy kolejí.
Vlak do tmy vedou,
a na únavu nedbají.

Ráno

Anglickou slaninu snídám z papíru,
s rohlíkem žvýkám, kávou zapíjím.
Z okna se dívám – barvy se vrací.
Zdravím Lucii, co noci upíjí.

Přede mnou návštěv jak oko upírá.
Dává mi chvilku. Myšlenky rozvíjím.
Venku už svítá, spustili ptáci.
Poslední hodiny mne vždycky ubíjí.

Až se ta červená
v zelenou změní,
kola se pomalu roztočí.

Mé oči zrudnou
po nočním bdění,
když slunce nad obzor vyskočí.

Lokomotivní víly

Zas marně hledám rytmus vlaku,
jak jsme jej slýchali v mládí.
Koleje šumí a jenom občas
stanice k vzpomínkám svádí.

Znovu se zdá, že za rohem dýmá
parní stroj obrovské síly.
Že brzy uslyším píšťalu hvízdát,
uvidím tančící víly.

Ty statné víly v krajkových šátcích
z bělostné páry a kouře.
Zaduní na vlaku zas plné síly,
jak když se prožene bouře.

Pryč jsou ty doby, co zněly rytmem kol.
Rytmickým dechem z válců plných páry.
Jen občas najde se staříčká víla
a připomene Ti mládí.